

Scénář Litenčice

Moderátor

„Dnes zavítáme do Litenčic k zámku Podstatzkých. Příběh paní Marie je příběhem dětství mezi zdmi, které nesly tíhu totality, a osudem rodiny, která bojovala za svůj majetek i svobodu.“

Pamětník

„No, celý vlastně ten návrat sem do Litenčic, ehm, pro mne zase nebyl tak, jako, dost dramatický, protože já jsem sem jezdila coby dítě na prázdniny k babičce a dědečkovi, ne na zámek, ale do Podzámčí, já říkám - dříve na kovárnu. A spoustu, jako, ehm, spoustu mých, ehm, kamarádů a tak v mém věku, tak s těmi jsem se následně potom po restituci vlastně setkala tady, dokonce někteří byli aji mými zaměstnanci a podobně.“

Moderátor

„Ale zámek, kdysi pýchou rodiny, byl téměř zničen. Střechy prolité deštěm, interiéry zdevastované, park zničen. Historie se stala stínem... a rodina byla vytržena ze své vlastní minulosti.“

Pamětník

„...v 68. roce jsem měla to štěstí nebo byla to víceméně náhoda, že jeden z mých kamarádů vlastně, ehm, se učil tady, tady byla zemědělská škola, do toho cirká roku 72. asi že, říkali no, tak nějak. Takže v tom 68. jsem se dostala, jak tam, na to první schodiště, jsem viděla, jak to tam tehdy ještě vypadalo a co tam dělali a tak dále, a dál jsem se nedostala.“

Moderátor

„A tatínek paní Marie? Zavřen v roce 1949. Do zámku už nikdy nevstoupil. Rodina ztrácela svůj domov, a s ním i část své identity. Totalita neznala slitování.“

Pamětník

„...ale potom v těch 70. letech teda ten zdevastovanej stav jsme viděli z povzdálí, no a můj tatínek tedy teda se toho 89. roku nedožil, ten zemřel ve 84., tak ten sem vlastně do zámku nevkročil už od toho roku 49.“

Moderátor

„A přesto – přes všechny překážky – Marie našla světlo v běžném životě. Škola, kamarádi, práce na dráze. Každý krok byl tichým bojem o vlastní svobodu a budoucnost.“

Pamětník

„...no a takový ty moje osudy, já tomu říkám dvacetiletý osudy, protože 20 let jsem byla na škole, 20 let přesně jsem byla na dráze a po těch 20 letech z dráhy už byla restituce v tom 89. roce a já jsem žádala vlastně až trochu pozděj až ve 92. roce nám to začali postupně vracet –

vraceli nám pole a postupně lesy, no a ehm pomalu postupně i ten zámek, který vlastnilo v dané době Muzeum Kroměřížska.“

Moderátor

„Příběh paní Marie nám připomíná, že ani totalita ani devastace nemohou zničit odkaz rodiny. Zámek, vzpomínky a dědictví přežily a budou žít dál.“